

[17-02-2013]

Shakespeare

We gaan vanavond naar het toneel!

Kraait mijn vriendin, als ik thuis kom. Het water sijpelt uit mijn oren. De hele dag in de gutsende regen. Op een stelling. Metselen, drie hoog. Dat ze het mij maar eens na doet.

Ik plof in de zetel.

Wijdbeens staat ze voor mij. De handen in de zij als een foorwijf. Dat een beetje cultuur goed is voor de moraal. Dat zij wél feeling heeft voor het artistieke. Dat ik een lamzak ben.

Voetbal is ook cultuur, waag ik. Pure kunst die laatste goal van...

Mijn pleidooi ketst af op haar mokkend zwijgen.

Een pintje later, wappert ze vier kaarten onder mijn neus. VIP plaatsen vooraan, in het midden.

Vier. Heimelijk hoop ik dat de nieuwe burens ons vergezellen. Hij stelt niet veel voor, maar zijn vrouwke is goed voorzien van poten en oren.

Ons ma en pa gaan mee, triomfeert ze.

Geweldig. Mijn geluk is compleet.

De scène is volledig zwart. Naakt op een krukje na. Het baadt in een cirkel licht. Op het krukje een handdoek. Obsceen wit.

Nondedju, het zal toch geen experimenteel gedoe zijn?

Van de inleiding snap ik geen bal. Hiervoor heb je minstens een hoger diploma nodig. Na vijf minuten zakt het hoofd van mijn schoonvader op zijn borst. Zijn manier om deze kwelling te overleven. Schoonmama wipt onophoudelijk met de ene voet, twee minuten later met de andere. Tegen het zwellen van haar enkels, fluistert ze me toe.

Sst lispelt mijn vriendin, daar is hij. Haar lievelingsacteur. Er breekt een wild applaus los.

Dit loopt beslist fout af. Ik voel het aan mijn water. Dagenlang zal ze mij vergelijken met die kerel.

Mijn maag protesteert. Zure oprispingen volgen elkaar in groeiend tempo op. Mijn ingewanden rommelen. Luid genoeg om haar aandacht te trekken. Ze kijkt mij geërgerd aan.

Te veel uien in je soep, grom ik en wijs richting darmen. Mietje, sist ze terug.

Door een plotse kramp vouw ik dubbel. Ze port haar elleboog tussen mijn ribben. Haar blik is gevaarlijk dreigend. Ik probeer verschillende houdingen. Scheef, achterover. De pijnscheuten blijven komen.

Ik moet hier weg. Godver. Waar zijn de toiletten?

De acteur krijgt de lachers op zijn hand. Wanneer een golf gebulder door de zaal trekt, spring ik recht. Voorbij schoonmama met haar opzwellende enkels. Voorbij schoonpapa die knikkebollend wakker schiet. Voorbij tien paar knieën. Sorry. Sorry. Pardon.

Excuseer. Ik strompel door de deur. Sukkel een trapje naar beneden.

Hé, deze gang herken ik niet. Shit, ik zit in de coulissen. In een hoek staat een emmer. Zou ik? Man, ik kan toch niet met mijn blote kont boven een emmer hangen. Ik geef er een geweldige trap tegen. Het metaal klettert tegen de muur. Ik hoop dat het lawaai doordringt tot op de scène. Dat die rotacteur uit zijn rol valt. Dat dat stukske pretentie, waar alle wijven in de zaal op geilen, minstens tien zinnen overslaat.

Een nieuwe koliek houdt mij bij de les. Aan het einde van de gang flikkert een schraal lampje. Boven een deur, het bordje uitgang. Ik sta op straat. De artiesteningang. Het regent. Ik knijp mijn billen stijf dicht. Voorover gebogen, snel ik de hoek om. Een spurtje tussen twee buikkrampen brengt mij bij de toegangsdeur van het theater. Het mag al eens meezitten. De deur zwaait open. Stuiptrekkend volg ik de signalisatie met het zwarte mannetje. Zweet en rillingen tegelijk. Ik trek de deur bijna uit haar hengsels. Broek af. Zucht. Met een zalige glimlach ontlast ik mij.

WC papier. God en godverdomme. Van alle toiletten, koos ik die zonder papier. Hoeveel pech kan een mens hebben. Ik graai in mijn broek naar een zakdoek. Ik vind het programma van de voorstelling. Schitterend. Ik blader naar de pagina waar de steracteur wordt voorgesteld. Een foto van zijn scheve grijns. Ik scheur het blaadje er uit. Zijn verdiende loon.

Mijn spiegelbeeld kijkt me bleekjes aan. Er vloeit rubber in mijn dijen. En dan, neem ik een krachtig besluit. Ik ga niet terug naar de zaal. Beslist niet. Ik ben ziek. Ik ga naar huis.

Als een kerstekind sta ik te bibberen in mijn hemdsmouwen. Mijn pullover bleef daarbinnen op het pluche hangen. Zo kan ik de straat niet op. Mijn jas hangt in de vestiaire. En ik heb. Miljaarde. Het nummertje. Niet.

Ik leg de situatie uit aan de vrouw achter de balie. Pijnlijk gênant. Een hoofd als een biet. Ik wijs mijn jas aan. Smeek. Haar grijze permanent schudt neen. Ik begrijp dat ik met meer persoonlijke details over de brug moet komen.

In de binnenzak zit een pakje c... Ze trekt een wenkbrauw vragend omhoog. De armen gevouwen over haar verlepte borsten. Geel, probeer ik. Ze vertrekt geen spier. Condooms, gooi ik er uit.

Ze reikt mij de jas aan. Met een groen lachje.

Ik bots bijna tegen een kabouter aan. Perfect getrimd baardje. Om zijn hals een losjes geknoopt sjaaltje. Een paars leesbrilletje op de punt van zijn neus. Een professor in zakformaat.

Of mijnheer de voorstelling ook niet goed vindt. Of hij deze benadering ook niet kan smaken. Ik denk onwillekeurig aan eten en brandend zuur gulpt omhoog in mijn slokdarm.

Shakespeare wordt hier verkracht, mijnheer. Het is een schande. Zijn stem snijdt mijn trommelvliesen. Een spits vingertje beweegt als een ruitenwisser op en neer.

Fuck off, trol. Ik been richting uitgang.

To be or not to be. Ik zuig mijn longen vol vrieslucht. Ik ben. Weg.

Mieke Vandromme